

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา
หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
Factors Affecting English Speaking Anxiety of Students Majoring in
English, Faculty of Humanities, Mahamakut Buddhist University

พระกิตติสารสุธี / Phrakittisarasuthee

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

Faculty of Humanities, Mahamakut Buddhist University

สันติย์ สีนาค / Sanit Sinak

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

Faculty of Humanities, Mahamakut Buddhist University

วันที่รับบทความ 5 กุมภาพันธ์ 2564 / แก้ไขบทความ 19 เมษายน 2564 / ตอรับบทความ 21 พฤษภาคม 2564

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ และเพื่อศึกษาระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิตสาขาวิชา ภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ จำนวน 48 รูป/คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม ซึ่งมีทั้งหมด 3 ตอน สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการศึกษาพบว่า

1. ปัจจัยที่ส่งผลต่อระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชา ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลพบว่า นักศึกษามีความวิตกกังวลหากสอบไม่ผ่านรายวิชาการสนทนาภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับมาก

2. ระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิตสาขา วิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์พบว่า อยู่ในระดับปานกลาง

คำสำคัญ : ปัจจัย, การสนทนาภาษาอังกฤษ, ความวิตกกังวล

Abstract

This research aimed to study factors affecting speaking English anxieties and to study the level of speaking English anxieties of students studying in the Bachelor of Arts program in English, Bachelor of Arts (English). The population was 48 students studying in the Bachelor

วารสารมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ปีที่ 13 ฉบับที่ 1 มกราคม-มิถุนายน 2564

of Arts program in English, Bachelor of Arts (English). The instrument used for data collection was a three sectioned questionnaire. Data were analyzed for percentage, mean and standard deviation. The findings of the study indicate that:

1. Factors affecting anxiety in the English conversation of students studying in the Bachelor of Arts program in English, Bachelor of Arts (English) indicate that students have anxieties if they do not pass English conversation courses is at a high level

2. Levels of anxiety in the English conversation of students is at a high level too.

Keywords : Factors, English conversation, anxiety

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลและเป็นเครื่องมือสำคัญที่ใช้ในการสื่อสารกับประชาคมโลกได้ อย่างไรก็ดีจำกัด ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในการเผยแพร่แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร และความรู้ในแขนงต่างๆ ดังนั้นการพัฒนาประเทศในทุกด้านให้มีความเจริญก้าวหน้า และทัดเทียมกับนานาประเทศในโลก จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องพัฒนาศักยภาพของประชากรของประเทศให้มีความรู้ความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ ประเทศไทยได้ตระหนักถึงความสำคัญของการใช้ภาษาอังกฤษมาโดยตลอด ดังจะเห็นได้จากการจัดการศึกษาของชาติ กำหนดให้มีการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับต่างๆ มาเป็นเวลานาน เพื่อให้ประชากรของชาติสามารถสื่อสารกับนานาชาติด้วยภาษาอังกฤษ ทั้งทางด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ภาษาอังกฤษปัจจุบันคือภาษานานาชาติ เป็นภาษากลางของโลก ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางของมนุษยชาติ เป็นภาษาที่มนุษย์บนโลกใช้ติดต่อกันเป็นหลัก ไม่ว่าแต่ละคนจะใช้ภาษาอะไรเป็นภาษาประจำชาติ เมื่อต้องติดต่อกับคนอื่นที่ต่างภาษาต่างวัฒนธรรมกัน ทุกคนจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลัก ด้วยเหตุนี้ทุกคนทุกชาติทุกภาษาจึงบรรจุวิชาภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง รองลงมาจากภาษาประจำชาติ เป็นแกนหลักของหลักสูตรการศึกษาทุกระดับ ตั้งแต่ปฐมวัยไปจนถึงการศึกษาตลอดชีวิต โดยเฉพาะในอนาคตข้างหน้า อาเซียนได้กำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็น “working language” เราจึงต้องเข้าใจให้ถ่องแท้ตามความหมายของถ้อยคำว่าเป็น “ภาษาทำงาน” ของทุกคนในอาเซียน ทุกคนที่ทำงาน เกี่ยวกับอาเซียน ทำงานในอาเซียน ทำงานร่วมกับเพื่อนอาเซียน มีเครือข่ายประชาสังคมอาเซียน แสวงหาโอกาสทางการศึกษาในอาเซียน มีเพื่อนในอาเซียน และเดินทางท่องเที่ยวในอาเซียน ทุกคนต้องเรียนรู้ และใช้ ภาษาอังกฤษให้ได้ทั้งสิ้น ตั้งแต่นายกรัฐมนตรีไปจนถึงชาวบ้านทั่วไป นักเรียน นักศึกษา เด็กและเยาวชน ฯลฯ ทักษะภาษาอังกฤษจึงเป็นประตูไปสู่อาชีพการงานที่ก้าวหน้ากว้างไกลในอนาคต ความสามารถในการสื่อสาร เป็นภาษาอังกฤษ ทำให้ชีวิตมีคุณค่า สนุกสนาน มีสีสัน วัฒนธรรมร่วมกันได้เป็นอย่างดี ปี 2015/2558 เป็นปีที่ชาวไทยจะต้องเข้าร่วมประชาคมอาเซียนอย่างไม่มีข้อยกเว้น ภาษาอังกฤษเป็นกุญแจดอกสำคัญที่จะเปิดประตูแห่งประชาคมอาเซียนให้ชาวไทยไปมาหาสู่ คบค้าสมาคมกับเพื่อนอาเซียนทั้งหลายได้อย่างสมภาคภูมิ หลายคนเริ่ม

ให้ความสำคัญกับการเรียนภาษากันมากขึ้น เพราะภาษาถือเป็นบันไดที่จะทำให้เราก้าวสู่ความสำเร็จ และเป็นประตูเชื่อมออกไปสู่ต่างประเทศได้โดยเฉพาะภาษาอังกฤษซึ่งได้กลายมาเป็นภาษากลางของประชาคมอาเซียนทุกประเทศ รวมถึงประเทศไทยต้องพร้อมรับนโยบายไทยแลนด์ 4.0 ซึ่งนักศึกษาที่กำลังเข้าศึกษาในปี 2561 นี้ จะต้องเตรียมความพร้อมเรื่องภาษา เพราะเมื่อจบออกไปจะต้องเผชิญกับการแข่งขันที่สูงขึ้น เนื่องจากตลาดงานไม่ได้ปิดกั้นแค่ในประเทศอีกต่อไป ภาษาอังกฤษถือเป็นภาษาที่มีบทบาทสำคัญ และมีผลกระทบต่อประชากรไทยในหลากหลายด้าน ตัวอย่างด้านล่างนี้ คือ ความสำคัญของภาษาอังกฤษที่มีผลต่อด้านต่างๆ ที่ใกล้ตัว และทำให้เห็นภาพชัดเจน เพื่อให้เห็นว่าเพราะเหตุใดเราจึงควรเรียนรู้ และเห็นถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น ภาษาอังกฤษกับการติดต่อสื่อสาร ภาษาอังกฤษถือเป็นภาษากลางที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารในระดับโลก เป็นภาษาหลักของประชากรกว่า 360 ล้านคน อีกทั้งยังเป็นภาษาที่สองของประชากรกว่า 750 ล้านคนทั่วโลก นอกจากนี้ภาษาอังกฤษยังถือเป็นภาษาทางการของ 61 ประเทศ และเป็นภาษาหลักในหลายรัฐทั่วโลก จึงถือเป็นภาษากลางที่ใช้ติดต่อสื่อสารระหว่างประชากรในประเทศต่างๆ ทั้งในส่วนของกาฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ทำให้สื่อต่างๆ ที่เผยแพร่ในระดับนานาชาติจะใช้ภาษาอังกฤษทั้งสิ้น จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ภาษาอังกฤษถือเป็นภาษาที่สองที่มีบทบาทและความสำคัญเป็นอย่างยิ่งในการเรียนรู้ เพื่อเป็นประโยชน์ในการสื่อสารระดับที่กว้างขึ้น หรือในระดับนานาชาติอย่างมีประสิทธิภาพ สำหรับด้านการศึกษาถือเป็นด้านที่สำคัญอย่างมากไม่แพ้ด้านการติดต่อสื่อสาร เพราะปัจจุบันสถาบันการศึกษาและมหาวิทยาลัยในประเทศต่างๆ รวมถึงประเทศไทยได้พยายามปรับปรุงหลักสูตรการศึกษาให้มีความเป็นสากลมากยิ่งขึ้น ตัวอย่างเช่น หลักสูตรที่เป็นภาษาไทยมีการนำความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษเข้ามาประยุกต์ใช้มากขึ้น และมีการจัดการเรียนการสอนในรูปแบบ English Program หรือ Mini English Program และนอกจากนี้ทางกระทรวงศึกษาธิการของประเทศไทย ยังได้ส่งเสริมให้นักเรียนเริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับอนุบาลเพื่อเตรียมความพร้อม และให้ตัวนักเรียนได้มีความคุ้นเคยกับภาษาอังกฤษดีขึ้นเมื่อเข้าเรียนในระดับสูง ดังนั้นภาษาอังกฤษจึงจะมีผลอย่างมากต่อการศึกษาต่อต่างประเทศ การเรียนในสถาบันนานาชาติในประเทศไทยหรือในภาคส่วนของการศึกษาด้านการแพทย์ และด้าน STEM คือ วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิศวกรรมศาสตร์ และคณิตศาสตร์ (Science, Technology, Engineering, and Mathematics) เพราะข้อมูล หนังสือ วารสาร และงานวิจัยทางวิชาการของสาขาเหล่านี้มักจะเป็นภาษาอังกฤษแทบทั้งสิ้น เพื่อให้ นักวิชาการในระดับนานาชาติอ่านได้ และเป็นการง่ายในการนำไปต่อยอดความรู้ในอนาคต นอกจากนี้ในทุกสาขาของการเรียน ถ้าเข้าใจภาษาอังกฤษจะทำให้เข้าถึงสื่อการเรียนรู้ และเนื้อหาที่เป็นประโยชน์ได้กว้างขวางมากขึ้นกว่าคนที่รู้แค่ภาษาไทยภาษาเดียว ดังนั้นจากเหตุผลทั้งหมดที่กล่าวข้างต้น จึงเป็นผลให้ภาษาอังกฤษเพิ่มโอกาสทางการศึกษา ทำให้สามารถเข้าเรียนในสถาบันและมหาวิทยาลัยต่างๆ ได้หลายที่ทั่วโลก อีกทั้งยังมีโอกาสที่จะได้รับการตอบรับเข้าศึกษา และยังมีโอกาสได้รับ

ทุนการศึกษามากกว่าคนปกติ เนื่องจากการสมัครเข้าศึกษาต่อและสมัครทุนการศึกษา มักจะมีเงื่อนไขระดับการรู้ภาษาอังกฤษเข้ามาเกี่ยวข้องอยู่เสมอ

ความรู้สึกรีดก้างวลเป็นเรื่องที่พบเห็นโดยปกติในการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันว่า มีผลต่อการแสดงออกต่อการพูดของผู้เรียน ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยเล็งเห็นความสำคัญของปัญหาการพูดภาษาอังกฤษของคนไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ซึ่งจะสำเร็จการศึกษาออกไปรับใช้สังคม และเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศชาติในอนาคต

โจทย์วิจัย

ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย จำนวน 48 คน มีมากน้อยเพียงใด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย จำนวน 48 คน
2. เพื่อศึกษาระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย จำนวน 48 คน

สมมติฐานการวิจัย

1. ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ร้อยละ 100
2. ปัจจัยด้านเนื้อหาที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย มาปรับใช้ได้อย่างเหมาะสม

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ได้ทราบถึงผลการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
2. ได้ทราบปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

3. ได้ทราบถึงข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาภูมิราชวิทยาลัย

4. นำผลการวิจัยไปใช้เพื่อการพัฒนาตนเองที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาภูมิราชวิทยาลัย

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยในเรื่องนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาภูมิราชวิทยาลัย จำนวน 48 รูป/คน ซึ่งได้จากการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามและสัมภาษณ์เชิงลึก สร้างขึ้นโดยอาศัยแนวคิดทฤษฎีและผลงานวิจัยเกี่ยวข้องเพื่อตอบโจทย์วิจัย วัตถุประสงค์ของการวิจัยที่ได้กำหนดไว้ใช้เป็นคำถามปลายเปิดและปลายปิดโดยการผ่านการตรวจและปรับปรุงจากผู้ทรงคุณวุฒิและเชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ของเนื้อหา และนำความเห็นของผู้เชี่ยวชาญมาปรับปรุงแก้ไข หลังจากนั้นได้นำไปทดลองใช้กับกลุ่มประชากรที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างและนำมาวิเคราะห์หาข้อสรุปของคำถามทั้งหมด ซึ่งมีวิธีการนำหลักการการสัมภาษณ์ที่ต้องตามหลักทฤษฎีการวิจัย

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยเรื่อง “ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาภูมิราชวิทยาลัย” พบข้อมูลด้านปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ ดังนี้

พบว่าอยู่ในระดับมาก คือ ข้าพเจ้าจะตื่นเต้นหากต้องพูดภาษาอังกฤษโดยไม่ได้เตรียมตัวล่วงหน้า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.77 ข้าพเจ้ารู้สึกประหม่าและสับสน เมื่อทำกิจกรรมเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.69 ข้าพเจ้าเต็มใจถ้าต้องเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมเป็นพิเศษ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.65 ข้าพเจ้าสามารถสื่อสารกับเพื่อนต่างชาติร่วมห้องได้โดยไม่กังวลว่าจะพูดถูกหรือพูดผิด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.63 ข้าพเจ้าต้องนึกเป็นภาษาไทยก่อนทุกครั้ง เมื่อต้องพูดเป็นภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.63 ข้าพเจ้าขาดการฝึกพูดภาษาอังกฤษกับอาจารย์และบุคคลอื่นๆ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.63 ข้าพเจ้ากลัวผู้อื่นจะไม่เข้าใจในสิ่งที่ข้าพเจ้าพูด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.60 แม้ว่าข้าพเจ้าจะเตรียมตัวในการพูดมาอย่างดี แต่ข้าพเจ้ายังรู้สึกวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.58 เมื่อต้องสอบพูดภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าไม่รู้สึกกังวลว่าจะพูดผิดหรือพูดถูก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.58 เมื่อพบอาจารย์ต่างชาติ ข้าพเจ้าไม่มีความวิตกกังวล มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.58 ข้าพเจ้าคิดคำศัพท์ไม่ออกในขณะที่ต้องพูดเป็นภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.56 ข้าพเจ้าไม่รู้สึกระหม่าเมื่อใช้

ภาษาอังกฤษสนทนากับคนที่คุ้นเคย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.54 ข้าพเจ้ารู้สึกใจเต้นแรงและตัวสั่นเมื่อรู้ว่ากำลังจะถูกเรียกให้พูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.54 ข้าพเจ้าออกเสียงภาษาอังกฤษไม่ชัดเจน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.52 ข้าพเจ้ารู้สึกผ่อนคลายขณะที่พูดภาษาอังกฤษอย่างไม่เป็นทางการกับคนที่เพิ่งรู้จัก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.52

พบว่าความวิตกกังวลอยู่ในระดับปานกลาง คือ ข้าพเจ้าไม่วิตกกังวลว่าจะพูดผิดเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.44 ข้าพเจ้ามีความมั่นใจเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.42 ข้าพเจ้าเกิดความวิตกกังวลและไม่มั่นใจทุกครั้งเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.42 ข้าพเจ้ารู้สึกสบายใจเมื่อได้มีโอกาสพบปะพูดคุยกับอาจารย์ชาวต่างชาติ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.40 ข้าพเจ้าไม่กลัวที่จะใช้ภาษาอังกฤษเพื่อแสดงความคิดเห็นอย่างไม่เป็นทางการ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.40 สื่อและอุปกรณ์ที่ใช้ประกอบการเรียนการสอนไม่เพียงพอ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.38 ข้าพเจ้าไม่รู้สึกระห่ม่าเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษกับอาจารย์ชาวต่างชาติ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.35 ข้าพเจ้าไม่รู้สึกระห่ม่าเมื่อใช้ภาษาอังกฤษขณะเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.35 ข้าพเจ้ารู้สึกเขินอายเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.29 ข้าพเจ้ามีความรู้สึกไม่มั่นใจในตนเองเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน เช่น การแนะนำตนเอง การนำเสนอรายงานหน้าชั้นเรียน เป็นต้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.27 ข้าพเจ้ารู้สึกวิตกกังวลอย่างมากเมื่อถูกเรียกให้ตอบและให้พูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.25 ข้าพเจ้ารู้สึกกังวลว่าจะพูดผิดหลักไวยากรณ์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.23 โดยปกติแล้วข้าพเจ้าไม่รู้สึกระห่ม่าเมื่อสอบพูดภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.23 ข้าพเจ้าไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษแม้กระทั่งกับคนไทยด้วยกัน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.19 ข้าพเจ้ามักจะวิตกกังวลว่านักศึกษาคนอื่นจะพูดภาษาอังกฤษได้ดีกว่าข้าพเจ้า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.04

ผลการวิเคราะห์แบบสัมภาษณ์เชิงลึกความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ โดยภาพรวมผู้วิจัยได้ตั้งคำถามแบบปลายเปิด (Open Ended Questionnaire) สำหรับให้ผู้ตอบแบบสอบถามได้เสนอแนะเกี่ยวกับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ สามารถนำมาสรุปได้ดังนี้

ข้อเสนอแนะโดยภาพรวม นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์ ความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มีความต้องการที่จะเข้ารับฝึก ข้าพเจ้าจะตื่นเต้นหากต้องพูดภาษาอังกฤษโดยไม่ได้เตรียมตัวล่วงหน้า รู้สึกประหม่าและสับสน เมื่อทำกิจกรรมเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน เต็มใจถ้าต้องเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมเป็นพิเศษ ข้าพเจ้าสามารถสื่อสารกับเพื่อนต่างชาติร่วมห้องได้ โดยไม่กังวลว่าจะพูดถูกหรือพูดผิด ข้าพเจ้าต้องนึกเป็นภาษาไทยก่อนทุกครั้ง เมื่อต้องพูดเป็นภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าขาดการฝึกพูดภาษาอังกฤษกับอาจารย์และบุคคลอื่นๆ ข้าพเจ้ากลัวผู้อื่นจะไม่เข้าใจในสิ่งที่ข้าพเจ้าพูด แม้ว่าข้าพเจ้าจะเตรียมตัวในการพูดมาอย่างดี แต่ข้าพเจ้า

ยังรู้สึกวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ เมื่อต้องสอบพูดภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าไม่รู้สึกกังวลว่าจะพูดผิดหรือพูดถูกเมื่อพบอาจารย์ต่างชาติ ข้าพเจ้าไม่มีความวิตกกังวล

แบบสัมภาษณ์เชิงลึกความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ โดยภาพรวม

1. ท่านมีความรู้สึกไม่มั่นใจในตนเองเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน เช่น การแนะนำตนเอง การนำเสนอรายงานหน้าชั้นเรียนอย่างไร สรุปโดยภาพรวม มีความรู้สึกไม่ค่อยมั่นใจเมื่อได้ออกมาพูดหน้าชั้นเรียน เพราะว่าภาษาอังกฤษค่อนข้างจะยาก ยังไม่เข้าใจในหลักภาษาหรือไวยากรณ์มากนัก จึงต้องมีการเตรียมตัวพอสมควร และไม่ประหม่าในการพูด

2. ท่านเต็มใจถ้าต้องเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมจากคณะจัดให้อย่างไร สรุปโดยภาพรวม ต้องการพัฒนาตนเองในการเรียน และพูดภาษาอังกฤษให้ถูกต้อง และต้องการมีงานทำที่ดีในอนาคต ต้องการเรียนเพิ่มเติม

3. ข้าพเจ้าขาดการฝึกพูดภาษาอังกฤษกับอาจารย์และบุคคลอื่นๆ สรุปโดยภาพรวม ต้องการพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติ และเพื่อนๆ ซึ่งมีผลประโยชน์มาก วิตกกังวลก็ยังมียู่ หากได้พูดกับเพื่อนๆ พูดผิดก็ไม่อายมาก หากพูดกับคนอื่นจะอายมาก ขาดความเชื่อมั่น

4. ท่านจะสื่อสารกับเพื่อนต่างชาติร่วมห้องอย่างไร สรุปโดยภาพรวม ต้องการพูดกับเพื่อนๆ ชาวต่างชาติ และฝึกฝนกับเขาบางครั้งก็ให้เพื่อนแนะนำและพัฒนาตนเองต่อไป

5. หากท่านมีความกังวลว่าจะพูดถูกหรือพูดผิดกับชาวต่างชาติอย่างไร สรุปโดยภาพรวม มีความกังวลเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอาจารย์ชาวต่างชาติที่มาสอนจะต้องเรียนรู้อีกมาก ทั้งด้านไวยากรณ์ คำศัพท์ต่างๆ การแต่งประโยคต่างๆ ก็ต้องเรียนต่อไป

อภิปรายผลการวิจัย

1. การศึกษา ความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ โดยภาพรวม การอภิปรายผลระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์

ผลการวิจัยพบว่า ระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้พบว่า นักศึกษามีระดับความวิตกกังวลหากสอบไม่ผ่านรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก รองลงมาคือนักศึกษาจะตื่นเต้นหากต้องพูดภาษาอังกฤษโดยไม่ได้เตรียมตัวล่วงหน้า นอกจากนั้นพบว่า นักศึกษามีระดับความวิตกกังวลระดับปานกลางเมื่อรู้ว่าตนเองไม่เข้าใจในสิ่งที่อาจารย์กำลังพูดภาษาอังกฤษ โดยสอดคล้องกับงานวิจัยของลักขณา ศรีวัฒน์ ซึ่งได้กล่าวไว้ว่าความวิตกกังวล (Anxiety) เป็นความรู้สึกชนิดหนึ่งที่ไม่สบายใจ ซึ่งจะออกมาในรูปของความกลัว (Fear) เช่น กลัวการสอบ กลัวสอบตก ซึ่งความกลัวเหล่านี้จะก่อให้เกิดความไม่สบายใจ ซึ่งอาจเกิดขึ้นก่อนหรือหลังสถานการณ์ที่บุคคลนั้นต้องประสบ อาจเกิดขึ้นได้จากสิ่งเร้าทั้งภายนอกและภายใน เช่น ค่านิยม ความเชื่อถือ และสภาพเศรษฐกิจ

2. การอภิปรายผล ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ การอภิปรายผลปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ได้แก่

2.1 การสอบ ปัจจัยนี้เกิดจากสาเหตุหลายประการ เช่น กลัวการสอบซึ่งทำให้เกิดความไม่สบายใจ โดยสอดคล้องกับทฤษฎีของแครชเชน (Krashen, 1995 : 75-76) ได้อธิบายว่า ผู้เรียนจะออกเสียงภาษาที่เรียนได้เมื่อผ่านกระบวนการเรียนรู้ภาษานั้น ๆ โดยได้รับปัจจัยป้อนที่มีความหมายสามารถเข้าใจได้ และผู้เรียนต้องเรียนรู้ภาษา และพร้อมสอบโดยปราศจากการบังคับและยังสอดคล้องกับงานวิจัยของลักขณา สุริวัฒน์ (2545 : 70) ซึ่งได้กล่าวไว้ว่าความวิตกกังวล (Anxiety) เป็นความรู้สึกชนิดหนึ่งที่ไม่สบายใจซึ่งจะออกมาในรูปของความกลัว (Fear) เช่น กลัวการสอบ กลัวสอบตก

2.2 ความตื่นเต้นเนื่องจากขาดการเตรียมตัว ต้องมีการเรียนรู้เพิ่มเติม เพื่อเสริมสร้างความมั่นใจ เช่น การเรียนพิเศษเพิ่มเติมนอกห้องเรียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Brown (1994 : 141-142) ได้จัดประเภทความวิตกกังวลออกเป็นสองประเภทต่างกัน ได้แก่ ความวิตกกังวลประเภทนี้จะทำให้ผลการเรียนดีขึ้น เช่น กลัวจะเรียนได้ไม่ดี กลัวจะสอบตก ความกังวลใจประเภทนี้จะส่งผลกดดันให้ผู้เรียนขยันขันแข็ง ซึ่งทำให้ผลการเรียนดีขึ้น และความวิตกกังวลทำให้ผลการเรียนเป็นไปในทางที่ไม่ดี

2.3 ความประหม่าขาดความมั่นใจจากการคาดการณ์ล่วงหน้า เช่น การคิดว่าตนเองจะไม่สามารถทำได้หรือจากปัจจัยภายนอก เช่น กลัวอาจารย์หรืออาจเกิดจากสิ่งแวดล้อม เช่น ในกรณีที่อภิปรายงานหน้าชั้นเรียนแล้วเกิดอาการประหม่าจากสภาพแวดล้อมในห้องเรียนและจากเพื่อนร่วมชั้นเรียน เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของประสาธ อิศรปริดา (2531 : 45) ได้ให้ความหมายของความวิตกกังวลไว้ว่า หมายถึง ความไม่สบายใจที่เกิดขึ้นจากการคาดการณ์ล่วงหน้าว่า จะมีสิ่งใดเกิดขึ้นหรือจะมีอันตรายใดๆ เกิดขึ้น แก่น ความวิตกกังวลต่างจากความกลัวตรงที่ว่า ความวิตกกังวลเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากความนึกคิดภายในตนเอง (Subjective Danger) ส่วนความกลัวเป็นสิ่งที่เกิดจากสิ่งอื่นที่อยู่ภายนอก (Objective Danger)

อภิปรายผลทฤษฎีความวิตกกังวลของเยล (Yale Theory) กับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ ถ้าพิจารณาจากทฤษฎีความวิตกกังวลของเยล (Yale Theory) ซึ่งกล่าวไว้ว่าความวิตกกังวลจะมีผลต่อคนเราอย่างไรนั้น ขึ้นอยู่กับสถานการณ์และสิ่งเร้ารวมทั้งลักษณะของบุคคลด้วย อันได้แก่เป้าหมายและค่านิยมของตัวบุคคลนั้น ซึ่งตีความได้ว่าความวิตกกังวลอาจมีทั้งผลดีและผลเสีย ทฤษฎีของเยลไม่ได้กำหนดในเรื่องของผลที่เกิดจากความวิตกกังวล แต่กล่าวถึงความวิตกกังวลจะมีผลต่อตัวเราอย่างไร ขึ้นอยู่กับสถานการณ์และสิ่งเร้าและบุคลิกภาพของบุคคลนั้นๆ ดังนั้นความวิตกกังวลอาจจะมีทั้งผลดีหรือผลเสีย ทั้งนี้แล้วแต่วิธีการตอบสนองที่บุคคลใช้ เช่น การตอบสนองโดยหาวิธีการที่เหมาะสมและแก้ไขได้ถูกจุด ซึ่งจะช่วยพัฒนาบุคคลเกิดผลดี

แก้ตัวบุคคล แต่ในทางตรงข้ามกัน ถ้าบุคคลยอมแพ้ต่อความวิตกกังวล เช่น คิดว่าหมดหนทางที่จะแก้ไขปัญหา หรือมีวิธีการแก้ไขปัญหาที่ไม่ตรงกับประเด็นสำคัญของปัญหา การตอบสนองดังกล่าวย่อมเป็นอันตราย หรือเกิดผลเสียต่อพัฒนาการทางบุคลิกภาพของบุคคลนั้น เมื่อบุคคลที่มีความวิตกกังวลเป็นระยะเวลานาน โดยไม่สามารถหาวิธีการที่เหมาะสมเพื่อลดหรือจัดความวิตกกังวลให้หมดไป บุคคลนั้นจะเกิดขบวนการทางจิตใจ โดยหันไปใช้วิธีการที่ไม่ตรงกับความเป็นจริงเพื่อลดความตึงเครียดของจิตใจเรียกว่า การใช้กลวิธาน ในการป้องกันตนเอง (Defense Mechanism) ซึ่งแม้ว่าจะช่วยลดความวิตกกังวลไปได้บ้างแต่มีผลเสีย คือ ถ้าใช้มากจะทำให้บุคคลลืมนความเป็นจริงของโลก (Reality) หรือไม่เข้าใจตนตามความเป็นจริง (Actual self) มากยิ่งขึ้น ซึ่งทำให้เป็นโรคจิตในระยะต่อมา เมื่อพิจารณาถึงความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของ นักศึกษากับทฤษฎีความวิตกกังวลของเยล (Yale Theory) ซึ่งสอดคล้องไปในทิศทางเดียวกัน เพราะจาก ผลการวิจัยพบว่า มีความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก เช่น ความวิตกกังวลในการสอบ ไม่ผ่านรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษโดยไม่มีการเตรียมตัวล่วงหน้าหรือความรู้สึกประหม่าจนลืมสิ่งที่ตั้งใจ จะพูด เป็นต้น เห็นได้ว่าถ้านักศึกษาเลือกวิธีการตอบสนองเพื่อจะแก้ปัญหาความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ ของตนเองสิ่งที่ควรปฏิบัติคือการฝึกฝนทักษะทางด้านการพูดภาษาอังกฤษให้เพิ่มมากขึ้น ซึ่งมีหลายวิธีที่สามารถ เพิ่มทักษะในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ได้แก่

- 1) การฝึกพูดแล้วก็พูดเป็นวิธีง่ายๆ เพื่อเพิ่มความมั่นใจในตัวเอง เพิ่มโอกาสทางการพูดโดยฝึก พูดบ่อยๆ กับทุกคนเท่าที่คุณจะทำได้ อาย้อายที่พูดผิดยิ่งฝึกมากเท่าไรความมั่นใจในการพูดและความรู้ ทางด้านศัพท์ความถูกต้องในการออกเสียงก็ยิ่งจะเพิ่มขึ้นด้วยเช่นกัน
- 2) ฟังข่าวและฟังเพลงภาษาอังกฤษ เพื่อฟังการออกเสียงของคำศัพท์ แล้วคุณจะได้เรียนรู้ศัพท์ ใหม่ๆ เพิ่มขึ้น ยิ่งฟังมากยิ่งเรียนรู้มาก
- 3) ดูหนัง การดูหนังภาคภาษาอังกฤษแล้วพยายามใส่ใจคำศัพท์ใหม่ๆ และออกเสียงตาม พยายามเลียนแบบการพูดของดาราให้สนุกสนานและเพลิดเพลินไปพร้อมกับการชมภาพยนตร์
- 4) เกมสามารถช่วยกระตุ้นผู้เรียนให้มีความสนใจในการเรียนภาษามากขึ้น และยังช่วยให้ บรรยากาศในการเรียนดีขึ้น ทำให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ข้อดีอีกอย่าง คือ ช่วยให้ผู้เรียน ลดความวิตกกังวลลง ทำให้สามารถพูดได้อย่างคล่องแคล่วขึ้น และทำให้เกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษา

3. สรุปผลการศึกษา การศึกษาวิจัยระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ ผลการวิเคราะห์พบว่า นักศึกษามี ระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย 5 ลำดับแรก ดังนี้ นักศึกษาจะตื่นเต้นหากต้องพูดภาษาอังกฤษโดยไม่ได้เตรียมตัวล่วงหน้า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.77 รู้สึก ประหม่าและสับสน เมื่อทำกิจกรรมเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.69 เต็มใจ ถ้าต้องเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมเป็นพิเศษ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.65 สามารถสื่อสารกับเพื่อนต่างชาติ

ร่วมห้องได้ โดยไม่กังวลว่าจะพูดถูกหรือพูดผิด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.63 และต้องนึกเป็นภาษาไทยก่อนทุกครั้ง เมื่อต้องพูดเป็นภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.63 และนักศึกษามีระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย 5 ลำดับแรกดังนี้ นักศึกษาจะไม่วิตกกังวลว่าจะพูดผิดเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.44 มีความมั่นใจเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.42 เกิดความวิตกกังวลและไม่มั่นใจทุกครั้งเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.42 รู้สึกสบายใจ เมื่อได้มีโอกาสพบปะพูดคุยกับอาจารย์ชาวต่างชาติ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.40 และ ไม่กลัวที่จะใช้ภาษาอังกฤษเพื่อแสดงความคิดเห็นอย่างไม่เป็นทางการ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.40

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

- 1.1 ควรนำข้อมูลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ ไปศึกษาและปรับปรุงด้านปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาในชั้นปีต่อไป
- 1.2 อาจารย์ควรช่วยให้นักศึกษา เอาชนะความรู้สึกความวิตกกังวล และส่งเสริมให้นักศึกษารู้สึกว่าตนเองประสบความสำเร็จในการใช้ภาษาอังกฤษ

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยต่อไป

- 2.1 ควรมีการศึกษาความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษในปัจจัยอื่น
- 2.2 ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในกลุ่มเป้าหมายอื่น

เอกสารอ้างอิง

- จิตติพร ไชยรินคำ (2549). การใช้กิจกรรมที่เน้นกลวิธีทางการสื่อสารเพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษและความวิตกกังวลของนักเรียนระดับกำลังพัฒนา. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- เจนจิรา ชัยปานและคณะ (2556). ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 4. ภาคนิพนธ์, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย.
- ชนิตสิริ ศุภพมล. (2545). การพัฒนาความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่นในตนเอง ของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาโดยใช้กิจกรรมกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- เตือนใจ เณลิมกิจ (2545). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้หลักการใช้สมองเป็นฐานตามหลักการของอริค เจนเซน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา.

นภา สุขประเสริฐ. (2549). ความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลกาฬสินธุ์ อำเภอเมืองกาฬสินธุ์ จังหวัดกาฬสินธุ์. การศึกษาค้นคว้าอิสระ, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

นิตยา วยโรจนวงศ์. (2543). การศึกษาปัจจัยที่มีต่อความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับอุดมศึกษา ศึกษาเฉพาะกรณี : นักศึกษาชั้นปีที่1 สถาบันราชภัฏสวนดุสิต. วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรดุษฎีบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

บุษบา สุวรรณโสภณ. (2539). การลดความวิตกกังวลของผู้เรียนทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมที่เน้นจิตพิสัย. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

คำขอบคุณ

การวิจัยนี้สำเร็จได้ด้วยดี เพราะได้รับความอนุเคราะห์จาก พระมหาบุญศรี ญาณวฑฺฒโธ, ผศ.ดร. ผู้ทรงคุณวุฒิและที่ปรึกษา ที่ได้กรุณาตรวจเนื้อหาของงานวิจัยนี้อย่างละเอียดและไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อยจนได้งานวิจัยที่มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ขอขอบพระคุณผู้บริหารมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัยเป็นอย่างสูงที่ได้สนับสนุนทุนวิจัย ทำให้ผู้วิจัยได้รับความรู้ใหม่ๆ และนำมาสู่การพัฒนาปรับปรุงการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยต่อไป ขอขอบคุณเจ้าหน้าที่ อาจารย์ และผู้บริหารคณะมนุษยศาสตร์ทุกท่านที่อำนวยความสะดวกตั้งแต่เริ่มต้นจนทำให้งานวิจัยนี้สำเร็จ